

عنوان مقاله:

تبیین مدل نظری ارتقای فعالیت های محیطی کودکان در فضاهای باز جمعی مجتمع های مسکونی

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حامد عابدینی - پژوهشگر دکتری معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه خاتم، تهران، ایران

زهرا علیجو - پژوهشگر دکتری معماری، گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مشهد (پردیس بین المللی گلپهوار)، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از معضلات پدید آمده در چند سال اخیر به دنبال افزایش مجتمع های مسکونی در شهرهای ایران، نحوه بروز فعالیت ساکنین آن در فضاهای باز و جمعی است. فعالیتی که در نظم سنتی شهر بر اساس روابط همسایگی و نظام سلسله مراتبی از فضاهای نیمه خصوصی تا عمومی شکل گرفته و بسیاری از ضروریات رفتاری و ادراکی شهروندان را در نظر داشته است. در این بین کودکان به واسطه رشد طبیعی و شکل گیری ویژگی های ادراکی - روانی، بیش از همه مورد توجه محققان هستند. بسیاری بر آسیب های احتمالی که کودک ممکن است در چنین فضاهای دچار آن شود، هشدار داده و ضرورت بازنگری در نحوه مواجهه با فضاهای باز مجتمع های مسکونی را متذکر شده اند. این پژوهش سعی دارد با روشی توصیفی - تحلیلی و بر مبنای مطالعات گسترده صورت گرفته در این حوزه، به مدلی نظاممند از فعالیت کودک در این محیط ها دست یابد. مبنای تحلیل و بررسی این پژوهش واکاوی مطالعات گذشته و پیکره بندی آن بر مبنای هدف پژوهش است. از خلال تحلیل آرا و نظریات و بحث پیرامون تجربیات علمی صورت گرفته در این حوزه، در نهایت مدل نظری پژوهش یعنی ارتقای فعالیت کودکان در فضاهای باز جمعی مجتمع های مسکونی تبیین گردیده است. این مدل نظری در بستر فضاهای باز مجتمع های مسکونی شکل گرفته که بر اساس چهار عامل اصلی کالبدی، عملکردی، ادراکی و محیطی، و ویژگی ها و عوامل فرعی ذیل آن و بر مبنای ادراک کودک به ارتقای فعالیت آن در محیط منجر می گردد.

کلمات کلیدی:

تعامل کودک و محیط، فضاهای باز مجتمع های مسکونی، شهر دوستدار کودک، مولفه های محیطی، علوم رفتاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959319>

